

delse på konfiskationsforelægget. Det vil navnlig sige, at såvel sigtede som den påsigtede lovovertrædelse skal angives nøjagtigt, jfr. retsplejelovens § 930, stk. 1.

I den foreslåede formulering er endvidere henvist til retsplejelovens § 721, stk. 3. Der ligger heri, at den overordnede anklagemyndighed (statsadvokat og rigsadvokat), på samme måde som tilfældet er med bødeforelæg, jfr. § 931, stk. 3, inden for en frist af 2 måneder har mulighed for at omgøre politimesterens beslutning, således at der eventuelt træffes afgørelse om at indbringe sagen for retten.

Der er derimod *ikke* i den foreslåede formulering henvist til § 931, stk. 3. Man har ikke ment, at en blot vedtagelse af konfiskation burde danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse. I det overvejende antal tilfælde, hvor den udenretlige konfiskation vil dreje sig om konfiskation af bestemte genstande, vil dette være uden praktisk betydning, idet genstanden i forvejen normalt vil være i politiets varetægt. I det omfang det måtte forekomme, at der udfærdiges konfiskationsforelæg vedrørende pengebeløb, som ikke i forvejen er i politiets besiddelse, har man derimod fundet det rigtigst ikke at give adgang til at foretage udlæg i sigtedes formue på grundlag af en konfiskationsvedtagelse. Betaler den sigtede ikke det vedtagne konfiskationsbeløb, vil politiet derfor være henvist til at indbringe sagen for retten for at opnå et eksekutionsgrundlag. Det kan forudses, at det kun kommer til at dreje sig om ganske få tilfælde, og at det derfor ikke kommer til at spille nogen arbejdsmæssig rolle for politi og domstole. Ordningen vil give retten mulighed for at tage stilling til, hvorvidt det er med rette, at der i den pågældende sag er fastsat konfiskation, og det er forudsat, at domstolene foretager en fuldstændig prøvelse af sagen, således at man ikke alene konstaterer, hvorvidt der har været hjemmel til at fastsætte konfiskation i det omhandlede tilfælde, men tillige om konfiskation bør fastsættes. At der således kommer til at gælde en yderligere garanti med hensyn til gennemførelse af beløbskonfiskation, er velbegrunder, for så vidt som det må erkendes, at retspraksis her næppe på noget område er så fast som med hensyn til genstandskonfiskation.

Den udenretlige konfiskation bør begrænses til områder, hvor retspraksis med hensyn til anvendelsen af den — efter loven fakultative — konfiskation er lagt fast. Det er imidlertid ikke muligt i lovteksten — ud over en beløbsgrænse — at give nogen tilfredsstillende, almindelig og udtømmende afgrænsning af området for den udenretlige konfiskation. Den nødvendige begrænsning må sikres gennem en ordning, hvorefter justitsministeren ved bekendt-

gørelse fastlægger de bestemte sagsgrupper, hvor udenretlig konfiskation kan anvendes, jfr. ordene: „inden for grænser, der fastsættes af justitsministeren“. En noget lignende ordning er anvendt i retsplejelovens § 723, stk. 1, nr. 5, hvor der er givet justitsministeren hjemmel til at fastsætte de grænser, inden for hvilke statsadvokaten kan meddele tiltalefrafald. For tiden er der som omtalt ovenfor behov for at kunne gennemføre udenretlig konfiskation med hensyn til ulovlige knallerter, ulovlig våbenbesiddelse, ulovligt fyrværkeri og overtrædelser af visse fiskeribestemmelser.

I forslaget er for den udenretlige konfiskation angivet en værdigrænse på 600 kr., svarende til den bødeforelægsgrænse, der foreslås i § 931, stk. 1. Langt det overvejende antal sager om konfiskation drejer sig om effekter af ringe værdi, som åbenbart falder inden for denne grænse.

Til nr. 28.

Når anklageskrift i politisager indleveres til retten, berammer dommeren efter § 932 tid og sted for sagens foretagelse og lader tiltalte tilsige. Tilsigelsen indeholder alene oplysning om, at der er tale om overtrædelse af en bestemt lov eller bestemte paragraffer i loven, men ingen nærmere beskrivelse af forseelsen. Efter en udtrykkelig bestemmelse i § 932 er forkyndelse af selve anklageskriftet uforuden.

Det må anses for uheldigt, at tiltalte ikke inden retsmødet får nærmere meddelelse om forseelsen. Justitsministeriet udsendte derfor i juni 1966 en cirkulæreskrivelse til politiet om, at der i politisager, hvori tiltalte ikke i forbindelse med et bødeforelæg er gjort bekendt med tiltalen, skal indsendes en ekstra genpart af anklageskriftet til retten med henblik på udlevering til tiltalte samtidig med tilsigelsen til første retsmøde.

Justitsministeriet finder det imidlertid rettest, at der i retsplejeloven optages en udtrykkelig bestemmelse om, at der ved forkyndelsen af anklageskriftet skal udleveres sigtede en genpart af tilsigelsen, medmindre han i forbindelse med et bødeforelæg er gjort bekendt med tiltalen.

Til nr. 29.

Der henvises til de almindelige bemærkninger under B. 2.

Til § 2.

Til stk. 1. Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. oktober 1969. Forslagene i § 1, nr. 3, 4 og 24, skyldes kommunalreformen, og ikrafttrædelsestidspunktet foreslås derfor fastsat til den 1. april 1970. Også forslagene i § 1, nr. 17 og 18, skyldes kommu-